

Arrest

nr. 167 014 van 29 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE loco advocaat Mr. J. HARDY en C. DESENFANS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Arabier te zijn met de Irakese nationaliteit. U bent een sjjiitische moslim, geboren op 12/04/1983 in Bagdad, waar u voor uw vertrek nog steeds woonde.

Sinds uw geboorte tot 1997, woonde u met uw ouders in de wijk Al Basatine in Adamiyah, Bagdad. In 1997 bent u verhuisd naar Al Shaab, wat ook een wijk is in Adamiyah. Op 4 mei 2005 trouwde u met uw vrouw, (A.F.J.A.) en jullie kregen twee kinderen, Hassan op 23 oktober 2009 en Youssef op 8 oktober 2012. In 2007 begon u te werken als DJ en geluidstechnicus. Uw broer, Ali, kende enkele mensen die dit werk al deden en u konden opleiden. Een jaar later, in 2008, leenden Ali (R.), Abbas (F.) en Mohammed (F.), dezelfde mensen die u leerden hoe u een DJ en geluidstechnicus moest zijn, u geld om een eigen zaak op te richten. U begon de zaak 'DJ Laialy Bagdad', waar u geluids-en beeldinstallaties verhuurde en verkocht. Deze naam werd ook gebruikt als collectieve naam voor jullie

vier om te DJ'en. Jullie gebruikten hoofdzakelijk sociale media, visitekaartjes en mond op mond reclame om jullie zaak te promoten.

Op 20/08/2015 werd u gebeld om te zeggen dat jullie werk hadden gekregen in het Palestine hotel voor een privéfeestje. Uzelf kon niet gaan werken omdat uw oudste zoon ziek was, en u met hem naar het ziekenhuis moest voor een behandeling. Uw drie vrienden gingen het materiaal opstellen in het Palestine hotel. Een uur voor het begin van het feest, viel een gewapende militie binnen. Uw collega's werden vermoord en hun bezittingen, waaronder hun GSM en uw visitekaartjes werden meegenomen. Enkele andere gasten werden ontvoerd. Gedurende de avond probeerde u regelmatig uw collega's te bereiken maar dit lukte niet. Uiteindelijk nam iemand de telefoon op en hoorde u veel lawaai en heisa. U besloot om naar het hotel te gaan. Daar werd u door iemand die in de buurt stond geïnformeerd over wat er gebeurd was. Hij vertelde u specifiek over het feit dat de mensen die voor de muziek zorgden vermoord werden. U keerde terug naar huis, en besloot de dag erna niet naar de winkel te gaan. Rond de middag op 21/08/2015 kreeg u een dreigoproep. De persoon die u belde, vroeg eerst naar de mogelijkheid van het plannen van een feest. Omdat u hier, gezien de omstandigheden, niet op inging, werd u bedreigd. Er werd u namelijk gezegd dat u hetzelfde zou overkomen. U vroeg wie die persoon was, maar hij antwoordde niet. Diezelfde dag, kreeg u 's avonds een tweede gelijkaardige oproep met een werkvoorstel waar u niet op inging. Nu zeiden de personen aan de andere kant dat hetzelfde zich zou voordoen, mocht u niet stoppen met uw activiteiten als DJ. Ook werd op 21/08/2015 uw winkel leeggeroofd en in brand gestoken. U besloot dan ook op 21/08/2015 's avonds dat u moest vluchten en ging naar een vriend, waar u de komende vier dagen verbleef. Uw vrouw en kinderen stuurde u voor hun veiligheid naar haar oom. U boekte een ticket voor de eerstvolgende vertrekdatum, 25/08/2015.

Op 24/08/2015 vertrok u naar uw ouders' huis in de Basatine wijk. Van daar vertrok u de dag erna met het vliegtuig naar Turkije. U verbleef 15 dagen in Istanboel, en met hulp van Serdar (A.K.), een Iraaks Koerdische smokkelaar, vertrok u naar Griekenland met een rubberboot. U zette uw reis via Macedonië, Servië, Hongarije en enkele andere onbekende landen verder. Op 06/10/2015 kwam u aan in België en op 12/10/2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ongeveer eind november had u contact met uw vrouw in Bagdad. Zij wist u te vertellen dat er na uw vertrek enkele brieven op uw oud adres waren aangekomen. Uw ouders hielden deze echter voor u verborgen, en zeiden enkel dat u niet terug moest komen naar Irak. In deze brieven werd u opgeroepen om te verschijnen voor Al Haj Jewad Talibawi, een leider van de groepering Asaib.

Ter ondersteuning van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte, een kopie van uw paspoort, een visitekaartje van uw winkel en een facturatiebewijs voor de winkel.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land bent ontvlucht omdat u er enkele dagen voor uw vertrek ernstig bedreigd werd door de Sjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq (AAH), omwille van uw werk als DJ en verhuurder van geluidsen beeldinstallaties. Op basis van deze verklaringen en na grondige evaluatie van uw dossier wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er, na een extensieve zoektocht door Cedoca, de documentatiedienst van het CGVS, geen enkele informatie werd teruggevonden over de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt. U verklaart namelijk dat op 20/08/2015 leden van een militie, Asaib (CGVS, p.11), het Palestine hotel in Bagdad zijn binnen gebroken, en drie van uw collega's ter plaatse vermoord hebben (CGVS, p.9). Het is echter erg ongeloofwaardig dat in het Palestine hotel, één van de bekendste hotels in Bagdad (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), een dergelijke gebeurtenis zich kan voordoen, zonder dat er hier enige melding van gemaakt wordt in de media. Zelf verbaast het u ook dat er geen nieuws van gepubliceerd werd, aangezien volgens u een gelijkaardig incident zich had voorgedaan in het Bagdad hotel en dit wel werd meegedeeld via de media (CGVS, p.15). Bovendien blijkt uit onderzoek door Cedoca (waarvan een kopie is toegevoegd in uw administratief dossier) dat een maand voor de door u aangehaalde aanval van de militie, een inval van de veiligheidsdiensten heeft plaatsgevonden in het Palestine hotel, waarbij een aantal mensen werden aangehouden maar geen dodelijke slachtoffers vielen. Redelijkerwijs zou toch verwacht kunnen worden dat het door u aangehaalde incident, uitgevoerd door een militie, waarbij nota bene nog eens dodelijke slachtoffers vielen, ook de media zou halen. Daarnaast kunnen ook vragen gesteld worden bij de mogelijkheid van de milities om ongemerkt binnen te dringen in dit hotel. Gezien informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie toegevoegd is aan uw administratief dossier), waarin staat dat dit hotel sedert lang de voorkeur draagt van de buitenlandse pers, er toch verwacht kan

worden dat er een hoge graad van beveiliging bestaat, zodat gewapende milities niet zomaar binnen kunnen om mensen te vermoorden en te ontvoeren. Het idee dat het mogelijk is voor leden van een militie om binnen te dringen in één van de bekendste hotels, en daarbij dodelijke slachtoffers te maken zonder dat hierover bericht wordt, komt al helemaal op de helling te staan, gezien het feit dat er veiligheidscamera's hangen in het hotel, hetgeen duidelijk is door de beelden gevonden door Cedoca met betrekking tot het incident met de veiligheidsdiensten dd 20 juli 2015 (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen fundamenteel uw asielrelaas, gezien uw vertrek net op deze ene gebeurtenis gebaseerd is.

Daarnaast kan uw gedrag na de door u aangehaalde aanval op 20 augustus 2015 toch op zijn minst als vreemd en onwaarschijnlijk omschreven worden. Zo is het redelijk ondenkbaar dat u geen enkel contact meer heeft gehad met de familie van uw gestorven collega's. Allereerst verklaart u dat dezelfde collega's die overleden zijn, u in het begin geleerd hebben om via de computer te werken met de mixer (CGVS, p.5). Het kan enigszins bevreemdend overkomen, dat u geen contact zoekt met de familie van uw overleden collega's, die u ook uw vrienden noemde (CGVS, p.5) en met wie u al vanaf 2007 samenwerkte, gezien deze collega's ook nog eens onder uw naam werkten (CGVS, p.8). Er kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u contact opzoekt met de families van uw overleden collega's, nadat zulk een tragisch voorval zich heeft voorgedaan op het werk (CGVS, p.14-15). Geconfronteerd hiermee verklaart u dat u geen contact had met hun families en zij nooit met u en dat hun families niemand kon bellen omdat de gsm's van uw collega's gestolen werden bij het incident (CGVS, p.15). Na de vraag of ze het nummer niet van uw visitekaartje konden halen, zegt u dat de milities u hebben gecontacteerd op basis van het telefoonnummer op de kaart, niet de familie (CGVS, p.15). Gezien de zwaarwichtigheid van de door u verklaarde gebeurtenis, lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat de families van uw overleden collega's u niet zouden contacteren. Daarbij verklaart u dat u de dag erna niet bent gaan werken, en dat u evenmin contact hebt opgenomen met het Palestine hotel (CGVS, p.15-16). Er kan toch enigszins verwacht worden dat, mocht u zo geraakt zijn door de dood van uw collega's dat u de dag erna niet kon gaan werken (CGVS, p.15), u toch iets meer moeite had gedaan om meer te weten te komen omtrent de precieze omstandigheden waaronder het dodelijk incident zich heeft voorgedaan. Zeker omdat u slechts de dag erna rond de middag te weten bent gekomen dat uw collega's persoonlijk gevisieerd werden door de milities en al uw materiaal daar nog stond, kan er toch met reden verwacht worden dat u dezelfde avond of de ochtend van de volgende dag contact probeert op te nemen met het Palestine hotel om de hele situatie uit te klaren. U verklaart echter geen contact opgenomen te hebben met het hotel, en dat u na de tweede oproep waarbij u bedreigd werd, uw simkaart, van de provider Irakouna, vernietigd zou hebben en dat daarom het Palestine Hotel geen contact met u kon opnemen (CGVS, p.15). Later verklaart u daarentegen dat het tweede nummer op het visitekaartje, van Asiacell provider, nog wel in gebruik is (CGVS, p.15). Uw nalatige handelingen na de inval van de milities halen uw algemene geloofwaardigheid verder onderuit.

Bovendien bent u er niet in geslaagd om de effectieve bedreigingen aan uw adres hard te maken. Zo verklaart u, dat er na uw vertrek, verschillende brieven naar uw adres gestuurd werden, ondertekend door Al Haj Jewad Talibawi, waarin uw aanwezigheid gevraagd wordt in de basis van Asaib, in Rasafa (CGVS, p.11). Gezien de relevantie van deze documenten, kan het hoogst onwaarschijnlijk genoemd worden dat u niet in staat bent zulke belangrijke documenten vanuit Irak naar België te laten overkomen. Gevraagd naar de reden dat deze brieven niet in België zouden geraken, verklaart u dat de regering met de milities samenwerkt, en dat als ze erachter komen dat iemand van de familie u een brief probeert te bezorgen, dit een gevaar kan vormen voor uw familie. Om deze reden zou uw vader zelfs niet toelaten om de brieven te laten zien aan uw vrouw (CGVS, p.11-12). Aan deze verklaring kan echter geen geloof gehecht worden. Gezien de verschillende mogelijkheden waarmee in de huidige maatschappij gecommuniceerd kan worden, kan er verwacht worden dat u een originele dreigbrief, of op zijn minst een kopie ervan, hier krijgt. De bewijslast omtrent uw ondergane vervolging, ligt rekening houdend met uw persoonlijke en individuele omstandigheden, deels bij u. Omdat u verklaart nog steeds contact te hebben met uw familie, meer specifiek uw vrouw (CGVS, p.4), kan er dan ook vanuit gegaan worden dat u geen oprechte inspanning heeft gedaan om deze documenten hier te krijgen. Zelfs na het meermaals vragen om zulk een brief door te sturen (CGVS, p.11,12 en 17), en het benadrukken van het belang van deze brief (CGVS, p.12), kan u enkel zeggen dat uw ouders hem niet willen geven. Nochtans haalt u op geen enkel punt problemen met uw ouders aan, en zegt u zelf dat ze willen dat u niet terugkeert (CGVS, p.12). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat de genoemde oproepings/dreigbrief niet bestaat, waardoor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten verder in het gedrang komt. Bovenstaande bevindingen bevestigen het vermoeden dat de bedreigingen die u zou gekregen hebben na de vermeende inval in het hotel, zich niet voorgedaan hebben.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn

om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad met meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een geschatte oppervlakte van 4555 km². De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod

opgeheven, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal de stad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De ter ondersteuning van uw asielaanvraag voorgelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie geenszins. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw huwelijksakte en een kopie van uw paspoort bevestigen enkel uw identiteit en uw huwelijk, wat niet in vraag gesteld wordt. Het visitekaartje van uw winkel en een facturatiebewijs voor de winkel bevestigen dat u een winkel uitbaatte die geluidsinstallaties voor feesten verhuurde, maar geven geen indicatie over de aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op een “*appreciatiefout*” en op de schending van artikel 48/3 tot 48/7 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 en 13 van het EVRM, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”, “*het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging*” en artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (PR CGVS).

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een verwijzing naar en algemene uiteenzetting omtrent de inhoud van voormelde bepalingen en beginselen.

Verzoeker voert aan dat zijn asielmotieven samen moeten worden onderzocht. Vooreerst wijst hij op zijn profiel. Hij stelt dat hij een soenniet is, geen praktiserend moslim is, DJ is, optreedt in clubs waar alcohol wordt verkocht, Oosterse en Westerse muziek speelt, de eigenaar is van een muzikwinkel, alcohol drinkt en wordt gezien als ‘slechte moslim’. Verder wijst hij op de aangevoerde problemen.

Verzoeker gaat verder in op de algemene situatie in Bagdad. Op basis hiervan en op basis van zijn profiel loopt hij een bijzonder hoog risico op vervolging en ernstige schade. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing, stelt andermaal en meermaals soenniet te zijn en poneert dat dit in de bestreden beslissing niet wordt betwist.

Waar wordt verwezen naar mensen die terugkeren naar Bagdad, voert verzoeker aan dat niet wordt vermeld om hoeveel mensen het gaat, welk profiel zij hebben en in welke omstandigheden zij zijn teruggekeerd. Op bladzijde 46 van de *COI Focus* van 6 oktober 2015 kan men lezen dat niet werd

geantwoord op de vraag tot informatie. Er zijn dus geen bronnen die wijzen op vrijwillige terugkeer. De ervaring leert dat veel terugkeerders wanhopig zijn voor hun familie en terugkeren om hun familie te beschermen. Dit blijkt uit een mail van 11 februari 2016 van een sociaal assistent over een asielzoeker uit Bagdad. Gelijkaardige gevallen worden gestaafd door gelijkaardige gebeurtenissen in bijlage. Verzoeker stelt dat veel mensen geen andere keuze hadden buiten terugkeren naar Irak gelet op het aantal weigeringen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Men vindt echter geen informatie over de omstandigheden waarin zij nu verblijven en over de vraag of zij gevlucht zijn naar een ander land. Verder wijst verzoeker op een artikel van de morgen en leidt hij hieruit af dat de terugkeer niet exact wijst op een vrijwilligheid om terug te keren naar Bagdad en op een aangenaam en veilig leven aldaar. Om deze redenen kunnen de terugkeercijfers niet als basis dienen om te oordelen dat de situatie in Bagdad redelijk veilig zou zijn.

Verzoeker verwijst naar de in het administratief dossier opgenomen informatie over het asielbeleid van andere Europese landen. Hij leidt hieruit af dat de meeste Europese landen erkennen dat Bagdad onveilig is, en dit terwijl België aan asielzoekers uit Bagdad op bijna systematische wijze bescherming weigert.

Verzoeker citeert uit de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie een passage omtrent de situatie voor soennieten in Bagdad.

Verder stelt hij dat het niveau van willekeurig geweld in Bagdad bijzonder hoog is. Hij verwijst naar een kaart van de *"Huffington Post"* waarop de aanslagen in Bagdad tussen 2003 en 2014 wordt weergegeven. Er is geen buurt waar de voorbije tien jaar geen aanslag werd gepleegd. Het geweld is arbitrair, specifiek gericht op burgers en elke inwoner riskeert om slachtoffer te worden van een aanslag. Verzoeker citeert eveneens enkele passages uit de in het administratief dossier opgenomen landeninformatie. Hij stelt dat het voor het CGVS niet mogelijk is om te voorspellen hoe de situatie morgen zal zijn. Verder stelt hij dat een wiskundige redenering, gebaseerd op de verhouding tussen het aantal slachtoffers, de oppervlakte van het grondgebied en het aantal inwoners niet mag worden aanvaard om het risico te analyseren. Verzoeker geeft een overzicht van de in de landeninformatie in het administratief dossier opgesomde incidenten in juni en juli 2015. Het aantal incidenten in augustus 2015 is enorm hoog en bijna alle slachtoffers zijn gewone burgers. Het gaat om arbitrair geweld. Verzoeker verwijst naar informatie van het *"UN News Centre"* over het aantal burgerdoden in Irak en Bagdad in oktober. Hij betoogt dat het geweld sedert oktober 2015 niet is gestopt. Bagdad was de meest dodelijke regio van Irak in deze maand. Een verslag van het *"Institute for the Study of War"* van 19 november 2015 vermeldt recente aanslagen van IS in Bagdad. Op 4 januari 2016 werden in Bagdad twee mensen vermoord in anti-soennitische aanslagen. De spanningen tussen soennieten en sjiieten zijn vergroot. Dit doet vermoeden dat soennieten uit Bagdad in de komende maanden nog meer het slachtoffer zullen worden van aanslagen door het leger en door sjiiitische milities. Dit wordt bevestigd in een artikel van 6 januari 2016. Verzoeker verwijst tevens naar een aanslag op een groot winkelcentrum op 11 januari. Ook extreem beangstigend is de recente beslissing om een muur te bouwen rond de stad om deze te beschermen tegen terroristische aanslagen. Soennitische minderheden zullen dus opgesloten zijn in een stad waar sjiiitische milities samen met het leger vechten tegen IS en tegen de soennieten in de stad. Het niveau van geweld, gecombineerd met verzoekers individuele vrees, maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker citeert de in een op 15 oktober in een artikel geuite kritiek op de beslissing van het CGVS dat mensen kunnen terugkeren naar Bagdad. Tevens citeert verzoeker enkele passages uit een arrest van 1 oktober 2015 van het *"United Kingdom Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber)"*. Het is duidelijk dat IS tot doel heeft de controle over Bagdad te verwerven.

Dat het leven verder gaat, betekent volgens verzoeker niet dat er geen risico op ernstige schade bestaat. Hij wijst op het bevolkingsaantal in Bagdad, stelt dat de streek rond de stad oorlogsgebied is en betoogt dat de bevolking daardoor moeilijk massaal kan vluchten.

Volgens verzoeker is het onduidelijk op basis waarvan het CGVS beslist dat het geweld niet dermate ernstig is dat artikel 48/4, § 2, c) kan worden toegepast. Volgens hem is dit wel dermate ernstig. Daarenboven heeft hij als soenniet een hoger risicoprofiel.

Verzoeker verwijst naar de door UNHCR omschreven risicoprofielen. Hieruit blijkt dat verzoeker omwille van zijn godsdienst en geloven en zijn behoren tot de sociale groep van de DJ's, artiesten en muzikanten, een gegronde vrees voor vervolging koestert. Dit werd door het CGVS onvoldoende onderzocht. Verzoeker en zijn advocaat vermeldden dit nochtans tijdens het gehoor bij het CGVS.

De informatie van het CGVS werd volgens verzoeker niet gecommuniceerd in zijn geheel, noch met de minimaal vereiste vermeldingen. Daardoor acht hij *“het beginsel van tegensprekelijkheid en zijn rechten van verdediging”* geschonden. Verzoeker citeert artikel 26 PR CGVS en een arrest van de Raad van State. Volgens hem beantwoordt de informatie van het CGVS niet aan de verplichtingen van artikel 26 PR CGVS. Verzoeker haalt in dit kader aan dat enkele contactgegevens en referenties in de landeninformatie in het administratief dossier niet of onvoldoende worden gepreciseerd. Bijgevolg bevindt hij zich in de onmogelijkheid om zich hiertegen te kunnen verdedigen.

Verzoeker betoogt dat de inval in het Palestine Hotel in Bagdad, gelet op de aldaar heersende algemene situatie, geloofwaardig is. Dat hiervan geen spoor terug te vinden is, kan waarschijnlijk worden verklaard doordat zulke incidenten dagelijks plaatsvinden in Bagdad. Gezien de betrokkenheid van Asaab Ahl Al Haq (AAH) en de samenwerking tussen deze militie en het leger, is het niet verbazend dat hieromtrent niets werd gepubliceerd in de media.

De in de bestreden beslissing gedane analyse van verzoekers gedrag na voormeld incident is volgens verzoeker voorts subjectief. Hij stelt dat het CGVS overdreven formeel is en geen rekening hield met het feit dat hij de familieleden van zijn collega's niet kende en met de context in Bagdad.

Verder blijkt nergens uit dat zijn ouders toegang zouden hebben tot de verschillende communicatiemogelijkheden waarvan gewag gemaakt wordt in de bestreden beslissing. Verzoeker deed zijn best om zijn ouders te overtuigen. Niettemin wenst hij niet dat zij in een gevaarlijke situatie belanden. Verzoeker volhardt erin dat hij persoonlijk werd bedreigd.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker naast een arrest van 1 oktober 2015 van het *“United Kingdom Upper Tribunal” (Immigration and Asylum Chamber)* (bijlage 4) algemene informatie omtrent de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 3, 5-15, 17-24) en e-mails omtrent terugkeer naar Irak (bijlage 16) bij het verzoekschrift.

2.1.3. Ter terechtzitting legt verzoeker door middel van een aanvullende nota een convocatie met een vertaling neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 13 EVRM, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel behelst, door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker brengt evenmin concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan verder geen vooringenomenheid of gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij geen recht zou hebben gehad op een eerlijke administratieve procedure.

2.2.3. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd in zijn betoog omtrent de aangevoerde schending van *“het beginsel van tegensprekelijkheid en van de rechten van verdediging”* en artikel 26 PR CGVS.

Inzake het verwijt dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd, dient te worden opgemerkt dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 PR CGVS enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: *“(…) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die*

informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel “(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen” (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde “COI Focus” – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS valt. Zodoende is de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig.

Voorts dient te worden opgemerkt dat geen enkele bepaling het CGVS verplicht om de informatie waarover het beschikt automatisch aan de asielzoeker te bezorgen op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage en beschikte aldus over de mogelijkheid om de e-mails en telefoonverslagen op te vragen. Dit recht op inzage geschiedt enkel op aanvraag en verzoeker heeft dan ook geen belang bij het argument dat hij niet automatisch inzage heeft gekregen in de verslagen van de telefoongesprekken of de e-mailconversaties waarop de “COI Focus” gestoeld is, nu uit het dossier blijkt dat hij geen inzage heeft gevraagd in voornoemde stukken.

In de mate dat verzoeker kritiek geeft op het feit dat er enkele bronnen niet bij naam worden genoemd, kan verder verwezen worden naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde: “233. *That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.*” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”) In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde “COI Focus” informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet wordt genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapport blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in het rapport, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoeker. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen.

De informatie vervat in de bekritiseerde “COI Focus” werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

Verzoeker preciseert voor het overige niet op welke wijze de rechten van verdediging *in casu* zouden (kunnen) zijn geschonden. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele

procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoeker toont niet aan hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.5. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.6. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.7. Ten aanzien van het door verzoeker aangevoerde asielrelaas wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er, na een extensieve zoektocht door Cedoca, de documentatiedienst van het CGVS, geen enkele informatie werd teruggevonden over de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt. U verklaart namelijk dat op 20/08/2015 leden van een militie, Asaib (CGVS, p.11), het Palestine hotel in Bagdad zijn binnen gebroken, en drie van uw collega’s ter plaatse vermoord hebben (CGVS, p.9). Het is echter erg ongeloofwaardig dat in het Palestine hotel, één van de bekendste hotels in Bagdad (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), een dergelijke gebeurtenis zich kan voordoen, zonder dat er hier enige melding van gemaakt wordt in de media. Zelf verbaast het u ook dat er geen nieuws van gepubliceerd werd, aangezien volgens u een gelijkaardig incident zich had voorgedaan in het Bagdad hotel en dit wel werd meegedeeld via de media (CGVS, p.15). Bovendien blijkt uit onderzoek door Cedoca (waarvan een kopie is toegevoegd in uw administratief dossier) dat een maand voor de door u aangehaalde aanval van de militie, een inval van de veiligheidsdiensten heeft plaatsgevonden in het Palestine hotel, waarbij een aantal mensen werden aangehouden maar geen dodelijke slachtoffers vielen. Redelijkerwijs zou toch verwacht kunnen worden dat het door u aangehaalde incident, uitgevoerd door een militie, waarbij nota bene nog eens dodelijke slachtoffers vielen, ook de media zou halen. Daarnaast kunnen ook vragen gesteld worden bij

de mogelijkheid van de milities om ongemerkt binnen te dringen in dit hotel. Gezien informatie beschikbaar op het CGVS (waarvan een kopie toegevoegd is aan uw administratief dossier), waarin staat dat dit hotel sedert lang de voorkeur draagt van de buitenlandse pers, er toch verwacht kan worden dat er een hoge graad van beveiliging bestaat, zodat gewapende milities niet zomaar binnen kunnen om mensen te vermoorden en te ontvoeren. Het idee dat het mogelijk is voor leden van een militia om binnen te dringen in één van de bekendste hotels, en daarbij dodelijke slachtoffers te maken zonder dat hierover bericht wordt, komt al helemaal op de helling te staan, gezien het feit dat er veiligheidscamera's hangen in het hotel, hetgeen duidelijk is door de beelden gevonden door Cedoca met betrekking tot het incident met de veiligheidsdiensten dd 20 juli 2015 (informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Bovenstaande vaststellingen ondermijnen fundamenteel uw asiërelaas, gezien uw vertrek net op deze ene gebeurtenis gebaseerd is."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Waar hij beweert dat over zulke incidenten "waarschijnlijk" niet bericht wordt omdat zij veelvuldig plaatsvinden en omdat de milities banden met de overheid hebben, dient immers te worden opgemerkt dat dit niet kan worden aangenomen. Uit zowel de voormelde landeninformatie als verzoekers eigen gezegden, blijkt dat over zulke incidenten weldegelijk bericht wordt. Dit geldt zeker voor incidenten met betrekking tot het Palestine Hotel, aangezien niet wordt betwist dat dit een hotel is dat een internationaal cliënteel heeft. Bovendien gaf verzoeker uitdrukkelijk aan zelf verbaasd te zijn over het feit dat over het incident geen nieuws gepubliceerd werd.

Het voorgaande klemt nog des te meer daar verzoeker ten onrechte beweerde dat 20 augustus 2015, de dag van de aanslag, een vrijdag was (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.13). Deze dag was immers een donderdag.

Verweerder dient verder te worden bijgetreden waar deze in de bestreden beslissing stelt:

"Daarnaast kan uw gedrag na de door u aangehaalde aanval op 20 augustus 2015 toch op zijn minst als vreemd en onwaarschijnlijk omschreven worden. Zo is het redelijk ondenkbaar dat u geen enkel contact meer heeft gehad met de familie van uw gestorven collega's. Allereerst verklaart u dat dezelfde collega's die overleden zijn, u in het begin geleerd hebben om via de computer te werken met de mixer (CGVS, p.5). Het kan enigszins bevreemdend overkomen, dat u geen contact zoekt met de familie van uw overleden collega's, die u ook uw vrienden noemde (CGVS, p.5) en met wie u al vanaf 2007 samenwerkte, gezien deze collega's ook nog eens onder uw naam werkten (CGVS, p.8). Er kan redelijkerwijs toch verwacht worden dat u contact opzoekt met de families van uw overleden collega's, nadat zulk een tragisch voorval zich heeft voorgedaan op het werk (CGVS, p.14-15). Geconfronteerd hiermee verklaart u dat u geen contact had met hun families en zij nooit met u en dat hun families niemand kon bellen omdat de gsm's van uw collega's gestolen werden bij het incident (CGVS, p.15). Na de vraag of ze het nummer niet van uw visitekaartje konden halen, zegt u dat de milities u hebben gecontacteerd op basis van het telefoonnummer op de kaart, niet de familie (CGVS, p.15). Gezien de zwaarwichtigheid van de door u verklaarde gebeurtenis, lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat de families van uw overleden collega's u niet zouden contacteren. Daarbij verklaart u dat u de dag erna niet bent gaan werken, en dat u evenmin contact hebt opgenomen met het Palestine hotel (CGVS, p.15-16). Er kan toch enigszins verwacht worden dat, mocht u zo geraakt zijn door de dood van uw collega's dat u de dag erna niet kon gaan werken (CGVS, p.15), u toch iets meer moeite had gedaan om meer te weten te komen omtrent de precieze omstandigheden waaronder het dodelijk incident zich heeft voorgedaan. Zeker omdat u slechts de dag erna rond de middag te weten bent gekomen dat uw collega's persoonlijk gevisieerd werden door de milities en al uw materiaal daar nog stond, kan er toch met reden verwacht worden dat u dezelfde avond of de ochtend van de volgende dag contact probeert op te nemen met het Palestine hotel om de hele situatie uit te klaren. U verklaart echter geen contact opgenomen te hebben met het hotel, en dat u na de tweede oproep waarbij u bedreigd werd, uw simkaart, van de provider Irakouna, vernietigd zou hebben en dat daarom het Palestine Hotel geen contact met u kon opnemen (CGVS, p.15). Later verklaart u daarentegen dat het tweede nummer op het visitekaartje, van Asiacell provider, nog wel in gebruik is (CGVS, p.15). Uw nalatige handelingen na de inval van de milities halen uw algemene geloofwaardigheid verder onderuit."

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"Bovendien bent u er niet in geslaagd om de effectieve bedreigingen aan uw adres hard te maken. Zo verklaart u, dat er na uw vertrek, verschillende brieven naar uw adres gestuurd werden, ondertekend door Al Haj Jewad Talibawi, waarin uw aanwezigheid gevraagd wordt in de basis van Asaib, in Rasafa (CGVS, p.11). Gezien de relevantie van deze documenten, kan het hoogst onwaarschijnlijk genoemd worden dat u niet in staat bent zulke belangrijke documenten vanuit Irak naar België te laten overkomen. Gevraagd naar de reden dat deze brieven niet in België zouden geraken, verklaart u dat de regering met de milities samenwerkt, en dat als ze erachter komen dat iemand van de familie u een brief probeert te

bezorgen, dit een gevaar kan vormen voor uw familie. Om deze reden zou uw vader zelfs niet toelaten om de brieven te laten zien aan uw vrouw (CGVS, p.11-12). Aan deze verklaring kan echter geen geloof gehecht worden. Gezien de verschillende mogelijkheden waarmee in de huidige maatschappij gecommuniceerd kan worden, kan er verwacht worden dat u een originele dreigbrief, of op zijn minst een kopie ervan, hier krijgt. De bewijslast omtrent uw ondergane vervolging, ligt rekening houdend met uw persoonlijke en individuele omstandigheden, deels bij u. Omdat u verklaart nog steeds contact te hebben met uw familie, meer specifiek uw vrouw (CGVS, p.4), kan er dan ook vanuit gegaan worden dat u geen oprechte inspanning heeft gedaan om deze documenten hier te krijgen. Zelfs na het meermaals vragen om zulk een brief door te sturen (CGVS, p.11,12 en 17), en het benadrukken van het belang van deze brief (CGVS, p.12), kan u enkel zeggen dat uw ouders hem niet willen geven. Nochtans haalt u op geen enkel punt problemen met uw ouders aan, en zegt u zelf dat ze willen dat u niet terugkeert (CGVS, p.12). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat de genoemde oproepings/dreigbrief niet bestaat, waardoor de geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten verder in het gedrang komt. Bovenstaande bevindingen bevestigen het vermoeden dat de bedreigingen die u zou gekregen hebben na de vermeende inval in het hotel, zich niet voorgedaan hebben.”

Verzoeker kan immers niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat zijn familie geen toegang zou hebben tot moderne communicatiemiddelen. Bij het CGVS verklaarde hij namelijk dat hij contact met zijn familie onderhoudt via zowel het internet als de telefoon (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.4). Verzoeker beloofde bij het CGVS bovendien dat hij nogmaals zou proberen de dreigbrief te bekomen (*ibid.*, p.17). Hij toont echter niet aan hiertoe ook maar enige poging te hebben ondernomen. Er kan niet worden ingezien waarom zijn ouders een dermate cruciaal document voor verzoekers asielpcedure zouden blijven achterhouden.

Verzoeker brengt daarenboven niet het minste begin van bewijs bij ter staving van zijn bewering dat zijn winkel volledig zou zijn vernield en in de as gelegd (*ibid.*, p.9).

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaars.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Ook het ter terechtzitting neergelegde stuk kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Dit stuk wordt slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren kopie. Hoe dan ook betreft dit een document dat door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld en waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Derhalve kan aan dit document niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij daarnaast laat uitschijnen dat zijn loutere profiel zou volstaan om in zijn hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

In zoverre verzoeker daarbij in het verzoekschrift veelvuldig beweert soenniet te zijn, moet in dit kader worden opgemerkt dat deze bewering geen steun vindt in het administratief dossier en feitelijke grondslag mist. Verzoeker verklaarde in de loop van zijn asielpcedure immers steevast dat zowel hijzelf als zijn echtgenote en zijn beide ouders sjiieten zijn (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.3-4; verklaring DVZ, nr.9, 15). Verzoekers betoog aangaande de situatie voor soennieten in Bagdad is bijgevolg hoegenaamd niet dienstig.

Waar verzoeker verwijst naar zijn voormalige profiel als dj, optredens en activiteiten, dient verder te worden opgemerkt dat hij geenszins aantoonbaar dat hij ingevolge dit verleden enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij een terugkeer naar Bagdad. Waar uit de informatie zoals aangehaald door verzoeker kan worden afgeleid dat artiesten en muzikanten een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, blijkt uit deze informatie immers geenszins dat het loutere feit dj te zijn geweest en aanwezig te zijn in Bagdad ertoe zou leiden dat verzoeker zou worden gevisieerd of vervolgd. Bovendien haalde verzoeker, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaars en op zijn uitdrukkelijke verklaring dat hij voorheen nooit werd bedreigd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.15), geen ernstige en geloofwaardige, aan zijn verleden gerelateerde problemen aan. Gezien hij nooit eerder problemen kende ingevolge dit verleden, kan evenmin worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en herkomst plots wel zulke problemen zou kennen.

Verzoeker toont aldus niet *in concreto* aan dat hij ingevolge zijn voormalige activiteiten als die enig probleem zou kennen bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.8.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

In dit kader blijkt uit zowel de door verzoeker aangereikte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie

in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen, dat de scholen open zijn en dat het schoolbezoek stabiel sinds 2006. In tegenstelling met wat verzoeker doet gelden, vormt dit weldegelijk een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie aldaar van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, de stad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat het openbare leven hieronder zou lijden en dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald. *In casu* blijkt dit echter niet zo te zijn.

Verder is er in Bagdad gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad bovendien opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Dat Bagdadis in de onmogelijkheid zouden verkeren om de stad te verlaten wordt daarbij door verzoeker niet aangetoond en kan, gelet op de aanwezigheid van de internationale luchthaven aldaar, niet worden aangenomen.

Tal van verzoekers naaste familieleden (zijn ouders, echtgenote en kinderen, broers en zussen, oom,...) vertoeven bovendien nog in Bagdad. Verzoeker maakte daarbij in hun hoofde nergens melding van concrete, ernstige en aan de veiligheidssituatie gelinkte problemen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2-4).

Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert of minstens een terugkeer aanvraagt naar Bagdad bovendien fors gestegen. Waar verzoeker beweert dat niet zou worden vermeld om hoeveel mensen het gaat, dient te worden opgemerkt dat zijn betoog feitelijke grondslag mist nu deze informatie weldegelijk is opgenomen in de landeninformatie in het administratief dossier. Eveneens mist de bewering feitelijke grondslag dat er geen bronnen zouden zijn die wijzen op vrijwillige terugkeer. Dergelijke bronnen zijn immers wel opgenomen in de voormelde landeninformatie. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd waar hij poneert dat de gestegen vrijwillige terugkeer geen aanwijzing geeft inzake de vraag of de situatie in Bagdad al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Indien deze Bagdadis zelf van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat zij niet zouden (willen) terugkeren naar hun regio van herkomst. De verwijzing naar de mogelijke motivatie, levensomstandigheden en eindbestemming van de betrokkenen doet hieraan geenszins afbreuk. De e-mails die verzoeker in deze bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 16) zijn volledig gebaseerd op de verklaringen van de betrokken personen. Deze enkele personen en de e-mails omtrent hun verklaarde reden van terugkeer kunnen bovendien bezwaarlijk geacht worden representatief te zijn voor alle personen die besloten terug te keren naar Bagdad. Het artikel van "*de Morgen*" verhaalt over de terugkeer, op één dag, van meer dan 100 Iraakezen naar Bagdad en over de ontgoocheling in België die (minstens bepaalde van) deze personen ertoe aanzette terug te keren naar Bagdad. Ook dit artikel doet geen afbreuk aan het voorgaande. Indien de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat de loutere ontgoocheling in de wijze waarop deze personen in België werden onthaald er niet toe zou

leiden dat zij vrijwillig zouden willen terugkeren naar deze stad. Hetzelfde kan worden gesteld in verband met het loutere anticiperen op een toekomstige, mogelijk negatieve, beslissing.

Waar verzoeker nog beweert dat de meeste Europese landen erkennen dat Bagdad onveilig is en laat uitschijnen dat deze landen wel subsidiaire bescherming toekennen aan personen uit Bagdad-stad, dient te worden opgemerkt dat dit uit de informatie die omtrent het asielbeleid van andere Europese landen is opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') hoegenaamd niet kan worden afgeleid en door verzoeker op generlei wijze wordt gestaafd. Bijgevolg kan deze bewering niet worden aangenomen.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.2.8.2. De verzoekende partij verwijst ter terechtzitting naar arrest 165 616 (FR) van 12 april 2016 en arrest 165 861 (FR) van 14 april 2016 van de Raad. Het blijkt echter dat voormelde twee arresten niet te verzoenen zijn met het arrest 162 162 (FR) van 16 februari 2016. Arrest 162 162 (FR) werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, in casu "*COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad*" van het Cedoca van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in de dossiers die aanleiding gaven tot de vernietigingsarresten 165 616 en 165 861. Arrest 165 616 is tevens strijdig met arrest 157 161 (NL) van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, en dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op de arresten 162 162 (FR) en 157 161 (NL) geldt er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze omstandigheden kan de eenmalig afwijkende rechtspraak zoals gesteld in arrest 165 616 en arrest 165 861 niet leiden tot een andere oordeelsvorming.

2.2.8.3. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS